

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:
Олександр МАЛІЄНКО, Олександр БАНДУРКА,
Василь БОРДЕНЮК, Володимир ГОРБАТЕНКО,
Ігор ГРИЦЯК, Олена КІНДРАТЕЦЬ,
Олександр КОПИЛЕНКО,
Віктор КОТИГОРЕНКО, Василь КУЙБІДА,
Анатолій МАТВИЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Дмитро НЕЛІПА,
Борис ОЛІЙНИК, Оксана ПАРХОМЕНКО-
КУЦЕВІЛ, Петро ПЕТРОВСЬКИЙ,
Сергій ПРАВДЕНКО, Микола ПРИМУШ,
Володимир САЛАМАТОВ,
Анатолій СЕЛІВАНОВ, Валентин ЯКУШИК,
Валентин БАЛЮК (Республіка Польща),
Лариса ЛЕЩЕНКО (Республіка Польща),
Огнян МІНЧЕВ (Республіка Болгарія),
Томас ЯНЄЛЮНАС (Литовська Республіка)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Приймальня:

Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора –
завідувач відділу соціально-економічної
політики та правового забезпечення

Олександр МАЛІЄНКО – 272-46-30

Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ**,
Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань
парламентської діяльності:

Завідувач **Яна СТАДІЛЬНА** – 234-67-78,

Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Микола БІЛОКОПИТОВ – 234-67-78

Тарас РОМАНЮК,

Єгор РАХНОВЕЦЬКИЙ – 234-67-78

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач **Ольга КЛЕЙМЕНОВА** – 235-79-52,

Лариса МАРЧУК, **Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ**,

Євген ТИЩУК

Літературні редактори:

Олена ЧОПОВСЬКА – 235-79-60,

Лілія СОВЕР – 235-79-53,

Анастасія БОЖКО – 235-79-60

Реклама та передплата:

Сергій ДУБРОВІН – 272-46-23, 234-68-30

Дизайн – **Марина АРЕСТОВА** – 235-81-56

Верстка – **Сергій ЛОСЕНКО** – 235-81-56,

Сергій УСЕНКО, **Наталія КУТНЯК** – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56

04053, Київ-53, пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»
за дорученням засновника здійснює редакція.
© Віче, 2015.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого
засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.
Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату
авторського гонорару. Рукописи не рецензуються
і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

рекламних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 08.07.2015.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований. Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3. Зам. № 10-2301.

Тираж 1550 прим. Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

у ТОВ «НВП Поліграфсервіс».

04053, м. Київ, вул. Юрія Коцюбинського,

буд. 4, офіс. 25. Реєстраційне

свідцтво № 194856 від 26.02.2001 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її
комітетах, адміністрації Президента України,
Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він
також надходить до бібліотек Конгресу США та
Ради Європи, до Книжкової палати України,
Національної бібліотеки України імені В. Вер-
надського, Національної парламентської,
Державної науково-технічної, Державної бібліо-
теки для юнацтва, Державної науково-педа-
гогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
Микола БІЛОКОПИТОВ (фото)

Нерамковані бешкети серйозних чоловіків

Національний художній музей України (Київ) розворушив сонне культурне літо проектом «ENFANT TERRIBLE. Одеський концептуалізм».

Революція в мистецтві – міф. Коли йдеться про черговий феномен, він зазвичай є плодом незримого еволюційного виношування. Таким вбачається й «неслухняне дитя» – одеський концептуалізм. Один із його батьків – соц-арт: ортодоксальний татко, який десятиліттями «задовбував» мистецтве середовище ідеологічно правильними образами вождів, бравих сталеварів, лубочних колгоспниць.

Водночас прирештя нових художників, котрі не відають обмежень, надаючи перевагу ідеї над формою, заздалегідь підігрілося веселим божевільям західних колег (ті протистояли конформізму в мистецтві на власних теренах). Проте одесити видали на-гора свій фірмовий концептуалізм, нову мову як відповідь на нестерпну соцреалістичну нудьгу та на стереотип стосовно «красивості» мистецтва.

Л. Войцехов. «Дати – не дати», «Взяти – не взяти»

З. Сокол. «1 Травня з батьками»

Доленосним для народження хвилі вважають 1982-й. Саме тоді патріархи одеської течії Леонід Войцехов і Сергій Ануфрієв зустрілися й розпочали еру цього великого хуліганства.

Вторгнення чорноморських концептуалістів на територію столичної академічної інституції зумовлене спільним бажанням керівництва Одеського музею сучасного мистецтва та НХМУ показати широкій аудиторії те, що тривалий час циркулювало в паралельній площині.

Півтисячі робіт від 52 авторів дислокувалися в семи (!) залах. Експонати крок за кроком розповідають історію явища: від провісницьких 1950-х, крізь горнило народження на початку 1980-х й аж до нашого часу. Левова частка арт-об'єктів – свідчень грандіозного розкріпачення, з-поміж яких живописні, графічні твори, тексти, фотографії, унікальні відеозвіти про акції 30–40-річної давнини – прибула до столиці з Одеського музею сучасного мистецтва. З експозицією поділився фондovими скарбами й Одеський музей західного та східного мистецтва. Галереї та колекціонери-приватники також не були скупими на предмети колекційної гордості.

У плеяді авторів згадувані вище Леонід Войцехов, Сергій Ануфрієв, а ще Юрій Лейдерман, Ігор Чацкін, Олександр Ройтбурд, групи «Перці» й «Мартинчики» – безперечні авторитети. За ними крокують численні послідовники, котрі знаходять нове, навіть коли здається, що в мистецтві давно все сказано.

На прес-конференції з нагоди презентації проекту його координатор, директор Одеського музею сучасного мистецтва Семен Кантор наголошував, що йдеться про доробок вільних, креативних і добре освічених людей. До слова, цей набір якостей – ознака незабутнього часу, на який припав розквіт явища. Адже прагнення свободи, творчості та інтелектуальності – те, завдяки чому вісімдесятники вивели суспільство на тропу кардинальних перемін.

С. Ануфрієв. «Світають»

Літературно підковані одесити бешкетують, закріпивши один із пріоритетів за словом. Відчуття його тіла цілком природне для митців із письменницького міста. Так само, як природне продукування неологізмів. Жонгливання фразами – влучними й разучими, як нагострений клинок, – річ звичайна для тих, хто добре знається, зокрема, й на лаконічних літформах.

«Художники Одеси бачать у мові значно більше, ніж засіб обслуговування образотворчого мистецтва, – зауважував Семен Кантор. – Найкращий підхід серйозної людини до серйозної справи – говорити про важливі речі легко».

Під час прес-туру координатор проекту розкупорював змісти ключових об'єктів. Насправді роботи не потребують тлумачення. Їх потрібно: а) показувати; б) дивитися. Від них треба заряджатися. Ними слід надихатися на власні творчі безумства, не рамковані жодними кордонами. Злітати в безкрає небо й падати в бездонну прірву. Як там в Айріс Мердок? «А далі за мистецтво, може вас усіх запевнити, немає нічого».

Л. Войцехов. «Газова квіточка»